

PRATS I CAMPS

Cau el teló per a un dels germans del teatre

El teatre al País Valencià no seria el mateix sense els germans Rodolf i Josep Lluís Sirera. Aquesta setmana, el món de la cultura s'acomia del segon, mort a 61 anys. Josep Lluís Sirera deixa una profunda petjada com a dramaturg, docent, estudiós i divulgador de l'art escènica.

Text de Xavier Aliaga

En alguns dels apressats textos periodístics que tractaven la notícia de la seua prematura mort es destacava de Josep Lluís Sirera (València, 1954-2015) el seu vessant acadèmic i haver estat vice-rector d'arts i cultura de la Universitat de València entre

2010 i 2011. Ho fou. I també degà de la Facultat de Filologia entre 1987 i 1989, entre altres càrrecs. Però aquest llicenciat en història i doctor en filologia, catedràtic de literatura espanyola des del 1991, mereix una menció en la història cultural del País Valencià per haver estat, juntament amb el

seu germà Rodolf, un incansable agitador i atidor de l'escena teatral valenciana. En molts i diferents vessants.

La seua tasca ingent com a investigador es pot rastrejar entre la vintena de llibres i centenars d'articles publicats sobre la pràctica teatral a diferents àmbits i èpoques (era un especialista en la pràctica teatral a l'Edat Mitjana i el Segle d'Or), però amb un especial èmfasi en la producció al País Valencià. Corpus que abasta també l'edició i divulgació dels sànquets d'Eduard Escalante o estudis literaris d'àmbit general. Jubilat en dates recents, deixa també, com s'ha vist aquests dies, una ingent quantitat de deixebles i exalumnes que l'han recordat a través dels mitjans de comunicació i de les xarxes socials. Amb especial estima aquells que ara es dediquen al teatre i a qui acompanyà en els seus primers passos.

Fer d'agitador i difusor, de fet, com ara amb la revista *Episkenion*, fou també una de les seues grans aportacions a l'escena. Una més. Però la seua no era únicament la posició d'observador: ben aviat demostrà estar dominat pel "verí del teatre", parafrasejant el títol d'una de les cimeres del seu germà Rodolf. Tot just amb ell signà una dotzena d'obres teatrals que suposaren la renovació en canal del teatre valencià, des de la seminal *Homenatge a Florentí Montfort* (1972) a la molt rellevant *El dia que Bertolt Brecht va morir a Finlàndia* (2006).

Persona compromesa amb la llengua i la cultura del País, però també amb les causes socials. Desapareix un referent de primer ordre. Abans d'hora. Cau el teló d'una obra dolorosament inacabada. •

PER NADAL REGALA CULTURA

La memòria del sabor
JOAN GARÍ
Fotografies: Ramon Usó

LA MEMÒRIA DEL SABOR
de JOAN GARÍ. Fotografies de RAMON USÓ

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com